

VITA MARINA -

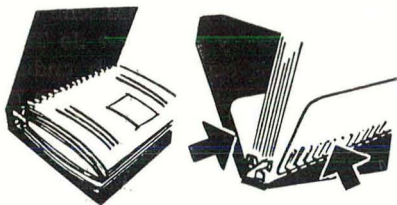
Zeebiologische documentatie
19e jaargang nr. 1 - januari 1969

INHOUD: 8 bladzijden
WEEKDIEREN pag. 17—18
VELDWERK pag. 31—32
MARIENE FILATELIE pag. 7—8
VARIA MARITIMA pag. 139—140

TIPS VOOR UW VITABAND

Papier-lifters

Misschien is het u ook wel eens overkomen, dat uw Vita klemde bij het sluiten van de band. Ook is het u wellicht opgevallen, dat indien de band gesloten is, vooral de buitenste bladen wat naar de rugzijde glijden. Weet u dat veel van dit ongemak kan worden voorkomen door het gebruik van zgn. papier-lifters. Dit zijn hardplastic 17-gaats stroken waarvan u er één voorin en één achterin de band plaatst. Deze papierlifters voor de multoband zijn in de handel verkrijgbaar tegen de prijs van f 0.95 per paar.

Versterkingsringen

Ondanks al uw voorzichtigheid is het haast onvermijdelijk, dat er wel eens blad klem komt te zitten tussen het mechaniek van de band en dat daardoor een of meer gaatjes uitscheuren. Ook kunnen door het veelvuldig gebruik sommige gaatjes wel eens wat te veel uitslijten. Mocht dit het geval zijn, hebt u dan wel eens bedacht dat daarvoor een oplossing bestaat door het gebruik van uit kunststof vervaardigde zelfklevende versterkingsringen.

Deze kunnen gemakkelijk worden aangebracht. Er bestaan verschillende merken, zoals Herma — 140 stuks voor f 0.75 — en Avery — 192 stuks voor f 0.90.

Plakstroken

Misschien hebt u in uw Vitaband wel eens het een en ander willen opbergen, dat u liever niet wilt opplakken. U zit dan met de moeilijkheid dat uw kaart of wat het ook is geen perforatie heeft. Om zelf al die 17 gaatjes aan te brengen is niet eenvoudig en bovendien kan het best zijn, dat die gaatjes uw kaart of foto beschadigen. Eventueel kunt u gebruik maken van doorzichtige plastic mapjes, die voorzien van multoperforatie in de handel zijn. Maar het is ook mogelijk aan de folder, kaart of foto de gaatjes vast te plakken. Dat doet u door gebruik te maken van de zelfklevende multifix plakstrook, een transparante plastic strook met multoperforatie. De prijs in de winkel is f 1.60 voor 2½ m.

Tabversterking

Van een tabkaart die al wat langer deel uitmaakt van de Vita wil bij veelvuldig gebruik de tab er wel eens wat verfromfaaid gaan uitzien. Dit is echter een heel eind te voorkomen door de tab met cello-tape te versterken. Wanneer u daarvoor ongeveer 2½ cm breed doorzichtig plakband gebruikt, kunt u dit gemakkelijk om de tab heenvouwen. Ook van al niet meer zo fraaie tabs kan op deze wijze de levensduur aanmerkelijk worden verlengd. Zeker nu nog niet voor alle onderwerpen tabkaarten bestaan, zullen tabkaarten pas vernieuwd worden, wanneer de oude voorraad is uitgeput.

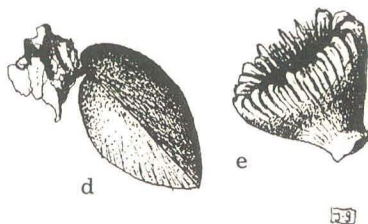
Al deze artikelen waarop wij hier de aandacht vestigen zijn in Nederland in de kantoorboekhandel verkrijgbaar. Het is echter niet uitgesloten, dat onze buiten-

landse lezers ze niet kunnen verkrijgen. Wij willen dan graag onze bemiddeling verlenen, al moeten we dan wel de verzendkosten in rekening brengen.

Red.

ALSNOG GEDETERMINEERD

In het artikel „Op reis met een hektrawler” (veldwerk pag. 28) toont afbeelding 4 een brachiopode en een koraal, waarvan aanvankelijk de juiste namen nog niet bekend waren. Later is het alsnog gelukt beide soorten te determineren, maar helaas niet meer op een zodanig tijdstip dat het onderschrift bij de tekening nog kon worden aangepast. Volledigheidshalve worden daarom de beide soorten hierbij nog eens afgebeeld, thans voorzien van de juiste namen: d. *Waldheimia cranium* (Müller); e. *Caryophyllia smithi* (Stokes & Broderip, 1828). Voor de laatste moge worden verwezen naar hetgeen Maya B. Best daarover heeft geschreven in Afl. 33 van de Bijdragen tot de dierkunde (Engelstalig), Uitgave Commissie voor de Artisbibliotheek, Amsterdam 1968.

VISSEN MERKEN ONDERZEE

Al eerder (vissen, pag. 15 e.v.) hebben we de aandacht gevestigd op het wetenschappelijk onderzoek van het leven van de zeevissen in verband met de steeds stijgende vraag naar vis ter oplossing van het wereldvoedselprobleem. Een onderdeel van dit onderzoek vormt het merken van vissen teneinde op die manier iets

meer te weten te komen over de lange wegen die deze dieren soms afleggen. Een mooi voorbeeld daarvan is het merken van de tong in het kader van het onderzoek naar het verschijnsel zwemtong (zie vissen, pag. 22). Dat merken van vissen is echter niet altijd even gemakkelijk, vooral niet wanneer we te doen hebben met bewoners van grotere diepten. Vissen hebben namelijk evenals de mens last van caissonziekte, waarbij tengevolge van de overgang naar een lagere atmosferische druk stikstofbelletjes uit het bloed ontsnappen, die het weefsel beschadigen. Het gevolg hiervan is, dat vissen die op grotere diepte zijn gevangen en daarna gemerkt, deze overigens onschuldige belevens meestal toch niet overleven. Merkwaardig is, dat het juist de laatste 20 m tot de oppervlakte zijn, die de ziekte veroorzaken. Tussen de 200 m en de 20 m diepte kunnen de vissen zich vrijelijk bewegen, daarna wordt het gevaarlijk. Om aan deze moeilijkheid tegemoet te komen, zo lazen wij in Het Parool, hebben onder auspiciën van de FAO de Turkse visserijbioloog dr. E. F. Akyüz en zijn Russische collega Mark Kazarnowsky zich voor de Tunesische kust vanaf een Russisch onderzoeksvaartuig onder water begeven en in het grensgebied van het gevaar een aantal vissen gemerkt. In een tweetal kooien werden op die diepte gemerkte en ongemerkte exemplaren vastgehouden. Zes uur later hebben de biologen zich overtuigd van het resultaat. Beide partijen vis verkeerden in goede gezondheid, zodat het ernaar uitziet, dat een betere methode is gevonden om de vis uit de diepere delen van de zee te merken en daardoor iets meer te weten te komen over hun levens„wandel”. Alleen wil men wel de merkapparatuur verbeteren om het merken in een hoger tempo te kunnen verrichten.

W. F.